

Alchatu da ta zutik
jarri da betiko,
daukan arri oñetik
ezda eroriko;
denborak soñekorik
ezdio autsiko,
gu ilko gera ta da
Dugiols biziko,
õndorengo guziyak
dute ikusiko.

Zure anayak lagun
egiñaz alkarri
zaituzte illunpetik
argira ekarri;
au etzaio egiten

edozeiñ chankarri,
zure ama To'osak
leku ortan jarri
zaitu, zure onran ta
beti apaingarri.

Zenbait lore bildurik
zure inguruban,
utzai bat ipindu det
aldetan moduban;
nik ere zu onratu
nairikan munduban,
koro chatar au jartzen
dizut gaur buruban,
Jaunak para deizula
eder bat zeruban.

RAMÓN ARTOLA.

* * *

¡DUGIOLS!

Alcha zaizu talluntza. Ondo da; baña, zu orla ikustian, zure mende eta zu maiterik ill zan soldadu mutill umillenari (ura ere ... jama-ren semia!) nere biyotzak eskeiñtzen diyo beste talluntz bat.

Gizonak egiñ lezaken oroikarririk aundiyena baño aundiyagua da, nere begiyetan, obi aztu batian jayotzea dan loria!

Eta iruditzen zait, mundu kaškar onen gaiñ arkitzen zeran lekutik, eranzuten didazula:—Bai!

ANTONIO ARZAC.